

Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝΟ ΡΟΝΑΛΝΤΟ ΝΤΟΣ ΣΑΝΤΟΣ ΑΒΕΪΡΟ έριξε νερό στο πρόσωπό του. Κοίταξε το είδωλό του στον καθρέφτη και έκανε μια γκριμάτσα. Πήρε βαθιά ανάσα. Αυτή ήταν η μεγάλη του μέρα.

Έξω, στη λεωφόρο Πασέο ντε λα Καστεγιάνα της Μαδρίτης, τα μποτιλιαρισμένα αυτοκίνητα περνούσαν αργά μπροστά από το Στάδιο Σαντιάγο Μπερναμπέου. Ήταν 26 Ιουνίου του 2009, και οι φίλαθλοι είχαν στηθεί απ' έξω επί ώρες για να βρουν μια θέση που θα τους επέτρεπε να παρακολουθήσουν από κοντά το πρόγραμμα εκείνης της ημέρας. Οι 80.000 θέσεις του γηπέδου γέμισαν γρήγορα. Όσοι δεν μπόρεσαν να μπουν μέσα έβλεπαν τις εορταστικές εκδηλώσεις από γιγαντοοθόνες έξω από το στάδιο.

Ο κόσμος φορούσε τις άσπρες φανέλες της Ρεάλ Μαδρίτης. Ένας από τους καλύτερους παίκτες στον κόσμο είχε έρθει επιτέλους στην ομάδα τους.

Το διάσημο έμβλημα της Ρεάλ Μαδρίτης κοσμούσε το στήθος της φανέλας που κρεμόταν στο ντουλάπι του, με το όνομά του και το νούμερο 7 ραμμένα στην

πλάτη. Πόσο καιρό ονειρευόταν αυτή τη στιγμή; Δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποια στιγμή στη ζωή του που δεν ονειρευόταν να παίξει στη Ρεάλ Μαδρίτης. Όταν ήταν μικρός, έλεγε πάντα ότι ήθελε να παίξει στη Ρεάλ Μαδρίτης και όλοι του απαντούσαν: «Και ποιος δεν θέλει;».

Κοίταξε γύρω του το Μπερναμπέου. Ήταν επιτέλους εδώ. Με ένα μόνιμο χαμόγελο στα χείλη, ο Κριστιάνο έκλεισε τα μάτια και πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα. Θα ανακοίνωναν το όνομά του από τα μεγάφωνα, οπότε εκείνος θα διέσχιζε τον αγωνιστικό χώρο και θα ανέβαινε στην εξέδρα. Αυτό ήταν το μόνο που είχε να κάνει. Να σφίξει μερικά χέρια και να βγάλει λίγες φωτογραφίες. Ήταν συνηθισμένος στις τηλεοπτικές κάμερες, αλλά αυτό τώρα ήταν διαφορετικό. Αυτό ήταν το όνειρο μιας ζωής που γινόταν πραγματικότητα.

Ανησυχούσε μήπως δεν κατάφερε να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία του. Γύρισε προς το καινούριο του ντουλάπι. Μέσα εκεί υπήρχαν κάμποσοι εσταυρωμένοι. Είχε ολόκληρη συλλογή, αλλά αυτοί ήταν οι αγαπημένοι του.

Είχε φτάσει πια η ώρα για να ξεκινήσει.

Για να βγει στον αγωνιστικό χώρο, έπρεπε να κατέβει μια σκάλα βγαίνοντας από τα αποδυτήρια, να περάσει έναν μικρό διάδρομο και να ανέβει μια άλλη μπλε ατσάλινη σκάλα. Μόλις έφτασε στον διάδρομο, άκουσε το πλήθος. Όταν έφτασε στην μπλε σκάλα, ο ήχος ήταν εκκωφαντικός πια. Ήταν το ντεμπούτο του,

και οι ιθύνοντες της Ρεάλ Μαδρίτης ήθελαν να είναι εντυπωσιακό. Καθώς άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά, ο θόρυβος ήταν τόσο δυνατός, που είχε την αίσθηση ότι όλη η Μαδρίτη είχε έρθει στο γήπεδο.

Στάθηκε λίγο στο ημίφως του διαδρόμου και πήρε μια τελευταία βαθιά ανάσα· έπειτα ανέβηκε τα σκαλιά με γρήγορα βήματα. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά όταν είδε στην εξέδρα τον μεγαλύτερο παίκτη που είχε δει ποτέ η Μαδρίτη, τον Αλφρέδο ντι Στέφανο. *Το ξανθό βέλος!* Και ακριβώς δίπλα του, έναν από τους καλύτερους ποδοσφαιριστές όλων των εποχών –*το μαύρο μαργαριτάρι*, αυτοπροσώπως: ο Εουσέμπιο– που ήταν θρύλος στην Πορτογαλία, για πολλούς ισάξιος του Πελέ. Ήταν εκεί –οι ήρωές του– και περίμεναν *εκείνον*. Απίστευτο.

Αυτός ήταν ένα φτωχόπαιδο, που έμαθε όλα όσα ήξερε γι' αυτό το ωραίο άθλημα στους δρόμους της Μαδέρα. Όμως πώς είχε φτάσει έως εδώ; Πώς είχε φτάσει στην κορυφή του ποδοσφαιρικού στερεώματος; Έκλεισε τα μάτια και είδε το νησί των παιδικών του χρόνων ξανά: τους καρόδρομους, τις παράταιρες παράγκες και τα γήπεδα. Ένωσε τα παιδικά του χρόνια να του ξανάρχονται στον νου. Η πρώτη του ανάμνηση ήταν μια εκκλησία. Κι εκείνος ντυμένος με μια μπλε και άσπρη φορεσιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΠΑΤΗΡ ANTONIO PONTPIΓΚΕΣ ΡΕΜΠΟΛΑ έριξε μια ματιά στη λίστα με τις βαπτίσεις που είχε για εκείνη τη μέρα. Μια γραμμή ήταν τραβηγμένη πάνω από όλα τα ονόματα, εκτός από ένα. Είχε πολλές βαπτίσεις εκείνο το απόγευμα στην εκκλησία του Σάντο Αντόνιο, πάνω στον λόφο, και το μωρό της οικογένειας Αβείρο, ο Κριστιάνο Ρονάλντο, ήταν το τελευταίο στη λίστα. Ήθελε να πάει στο σπίτι του. Κοίταξε τη μητέρα, τη Μαρία Ντολότες Αβείρο, τα παιδιά της και την αδερφή της, όλους καθισμένους στον ξύλινο πάγκο, στο προστινό μέρος του ναού. Η κολυμπήθρα ήταν από ατόφιο μάρμαρο και λαξευμένη στο σχήμα αγγέλου που κρατούσε ένα κοχύλι γεμάτο αγιασμό. Η αδερφή της Ντολότες έβαλε τα δυο της δάχτυλα μέσα στη μικρή λεκάνη, τα έβρεξε και παίζοντας πιτσίλησε το πρόσωπο της Ντολότες. Οι δυο γυναίκες χαχάνισαν. Το μωρό, ο Κριστιάνο Ρονάλντο, κοιμόταν βαθιά.

Ο πατήρ Ρέμπολα ανασήκωσε το μανίκι του και κοίταξε το ρολόι του. Η βάπτιση ήταν προγραμματισμένη για τις έξι μμ. Ήταν ήδη έξι και δύο και ο Ζοζέ Ντινίς, ο

πατέρας, δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Δεν έβλεπε πουθενά ούτε τον νονό, τον Φερνάο ντε Σόουζα. Η Ντολώρας ένιωθε πάνω της το αυστηρό βλέμμα του ιερέα σαν ακτίνες λέιζερ. Ήξερε πού ήταν ο άντρας της και ο νονός, και ήξερε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό.

Όχι πολύ μακριά από την εκκλησία, στο γήπεδο της Αντορίνια, ένα παιχνίδι ανάμεσα στην Αντορίνια και τη Ριμπείρα Μπράβα κόντευε να τελειώσει. Ο αρχηγός της Αντορίνια, ο Ζοζέ Φερνάο Μπάχος ντε Σόουζα, ο νονός του Κριστιάνο, ήταν στον αγωνιστικό χώρο. Ο Ζοζέ Ντινίς, ο πατέρας του μωρού, ήταν ο φροντιστής της ομάδας. Καθόταν στον πάγκο κοιτάζοντας το ρολόι του: είχαν ήδη αργήσει για τη βάπτιση του γιου του, αλλά τι μπορούσε να κάνει; Το παιχνίδι είχε αρχίσει μισή ώρα αργότερα από το κανονικό. Ευχόταν από μέσα του να μην κρατήσει καθόλου καθυστερήσεις ο διαιτητής και προσευχόταν να τους περιμένει ο ιερέας.

Ο πατήρ Ρέμπολα πλησίασε την Ντολώρας. Εκείνη έβλεπε τη νευρική έκφραση στο πρόσωπό του, γι' αυτό και του χαμογέλασε για να τον καθησυχάσει.

«Ελπίζω να έρχονται ο σύζυγός σας και ο νονός».

«Όπου να 'ναι» είπε εκείνη. Ευχόταν να μην τη ρωτούσε ο παπάς γιατί είχαν αργήσει. Δεν ήταν όλοι στο νησί τόσο παθιασμένοι με το ποδόσφαιρο όσο η οικογένειά της.

Η αδερφή της Ντολώρας κοίταξε το ενός έτους ανιψάκι της που κοιμόταν βαθιά στο καρότσι του και γύ-

ρισε προς την Ντολότες. «Ο Ρόνι είναι υπομονετικός» της είπε.

Ο παπάς άκουσε την κουβέντα των γυναικών και κοίταξε το μωρό. «Ρόνι τον φωνάζετε;» ρώτησε.

«Το κανονικό του όνομα είναι Κριστιάνο Ρονάλντο» είπε περήφανα η Ντολότες. «Ρονάλντο. Από τον Ρόναλντ Ρέιγκαν».

«Τον πρόεδρο της Αμερικής;» ρώτησε ο ιερέας.

«Ναι, αλλά πριν γίνει πρόεδρος ήταν σπουδαίος ηθοποιός» είπε η Ντολότες. «Και μας αρέσει πολύ».

Ο παπάς έξυσε το κεφάλι του. Ήξερε ότι ο Αμερικανός πρόεδρος ήταν αστέρας του κινηματογράφου προτού γίνει πολιτικός.

Η Ντολότες χαμογέλασε. «Μας αρέσουν όλες οι ταινίες του, μας δίνουν πολλή χαρά».

Ο πατήρ χαμογέλασε. «Κριστιάνο Ρονάλντο» είπε με ονειροπόλο ύφος. «Μελλοντικός πρόεδρος; Ή μήπως σταρ του σινεμά;»

Οι γυναίκες άρχισαν πάλι τα χαχανητά.

Στις εξίμισι ακριβώς το αυτοκίνητο του Φερνάο σταμάτησε με θόρυβο στο μικρό χωμάτινο πάρκινγκ της εκκλησίας Σάντο Αντόνιο, και ο Ζοζέ Ντινίς μαζί με τον Φερνάο κατέβηκαν και έτρεξαν μέσα, σφίγγοντας τις γραβάτες τους, φορώντας τα σακάκια τους και χώνοντας τα άσπρα τους πουκάμισα –που φορούσαν πάνω από τις μπλε και άσπρες φανέλες της Αντορίνια– μέσα στα παντελόνια τους. Και οι δυο τους σταμάτησαν όταν έφτασαν στην πόρτα, από σεβα-

σμό. Ο Ζοζέ Ντινίς έστρωσε τα μαλλιά του, πήρε αγκαζέ τον Φερνάο και μπήκε πρώτος στην εκκλησία.

Η βάπτιση του Κριστιάνο Ρονάλντο ντος Σάντος Αβέιρο ολοκληρώθηκε χωρίς απρόοπτα. Ο πατήρ Ρέμπολα ένιωθε πολύ ανακουφισμένος. Ο Κριστιάνο δεν έκλαψε καθόλου. Όταν τελείωσε η τελετή, ήρθε η ώρα για τη φωτογράφιση. Αν και ο πατήρ Ρέμπολα περίμενε, όπως ήταν φυσικό, ότι ο κύριος και η κυρία Αβέιρο θα έντυναν τον μικρό Κριστιάνο με την παραδοσιακή βαπτιστική φορεσιά γι' αυτή την ξεχωριστή περίπτωση, δεν ξαφνιάστηκε όταν ο Ζοζέ Ντινίς επέμεινε ο γιος του να φωτογραφηθεί με τα χρώματα της Κλούμπε ντε Φουτεμπόλ Αντορίνια ντε Σάντο Αντόνιο.

Η Ντολώρας έβαλε τον Κριστιάνο να καθίσει. Του φόρεσε βιαστικά ένα ζευγάρι άσπρα πλεχτά πασουμάκια και, μαζί με την αδερφή της, του έβαλαν χρυσά βραχιολάκια στα χέρια, ένα χρυσό δαχτυλίδι κι έναν εσταυρωμένο γύρω από τον λαιμό του.

Ο φωτογράφος της εκκλησίας ήταν έτοιμος να τους απαθανάτισει. «Έτοιμοι;» ρώτησε. «Ένα... δύο... τρία...!»

Ο Κριστιάνο Ρονάλντο γύρισε το κεφάλι προς τον φωτογράφο, με τα σκούρα μάτια του ορθάνοιχτα, και κοίταξε, με σοβαρή έκφραση, κατευθείαν τον φακό, σαν να το είχε κάνει ήδη χίλιες φορές. Σαν να ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Το φλας της μηχανής άστραψε και όλοι χειροκρότησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΑΒΕΪΡΟ ήταν τόσο μικρό, που ο Ζοζέ Ντινίς είχε βάλει το πλυντήριο στη στέγη. Έλεγε ότι το πλυσταριό τους είχε την καλύτερη θέα σε όλη τη Μαδέρα. Ο πεντάχρονος Κριστιάνο έμενε σε αυτό το σπίτι μαζί με τη μητέρα του, την Ντολόρες, τον πατέρα του, τον Ζοζέ Ντινίς, τις δύο αδερφές του, την Έλμα και την Κάτια, και τον αδερφό του, τον Ούγκο. Ζούσαν όλοι στο χωριό Σαν Αντόνιο, στον λόφο πάνω από το Φουνσάλ, την πρωτεύουσα της Μαδέρα. Η μαμά και ο μπαμπάς κοιμόνταν στο ένα υπνοδωμάτιο και τα τέσσερα παιδιά στο άλλο. Το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας ήταν ουσιαστικά η μόνη πηγή φωτός στο μικρό σπίτι με τα τρία δωμάτια, αν εξαιρέσεις το φως που έμπαινε από καμιά δεκαριά τρύπες στο ταβάνι. Δεν είχαν λεφτά για να το φτιάξουν. Στο τρίτο δωμάτιο μαζευόταν όλη η οικογένεια. Το σπίτι διέθετε και μπάνιο, που είχε το μέγεθος μιας ντουλάπας.

Ο Κριστιάνο καθόταν στη βεράντα και κοιτούσε τα παιδιά που περνούσαν μπροστά από το σπίτι για

να ανέβουν προς το Λομπίνιο, πιο ψηλά, πάνω στον λόφο. Ήξερε ότι πήγαιναν να παίξουν ποδόσφαιρο, γιατί ένας από αυτούς κρατούσε πάντα μια μπάλα κάτω από τη μασχάλη του, και όλοι φορούσαν φανέλες των αγαπημένων τους ομάδων. Η Ρούα Κίντα Φαλκάο, η οδός των πέντε γερακιών, ήταν ανηφορική. Τα παιδιά που έπαιζαν εκεί κυνηγούσαν όλη την ώρα την μπάλα που κυλούσε προς τα κάτω. Έπρεπε να αντιδρούν γρήγορα, γιατί αλλιώς αναγκάζονταν να κατέβουν τον μισό λόφο μέχρι να φτάσουν την μπάλα. Έτσι, τα μεγαλύτερα παιδιά προτιμούσαν να παίζουν πιο ψηλά, στο Καμίνιο ντο Λομπίνιο, ακριβώς δίπλα στο γήπεδο της Μαρίτιμο, όπου το έδαφος ήταν επίπεδο.

Η Μαρίτιμο ήταν ομάδα της Πριμέιρα Λίγκα –της πρώτης κατηγορίας– μία από τις δύο καλύτερες ομάδες του νησιού. Ήταν η αγαπημένη ομάδα του Ζοζέ Ντινίς. Η άλλη ομάδα της Πριμέιρα Λίγκα από το νησί ήταν η Νασιονάλ, η αγαπημένη ομάδα της μητέρας του. Εκείνη ήταν επίσης οπαδός της Σπόρτινγκ Λισσαβόνας, μιας από τις καλύτερες ομάδες στην Πορτογαλία. Στο σπίτι των Αβέιρο υπήρχε πάντα ένταση όταν έπαιζαν μεταξύ τους οι δύο τοπικές ομάδες – το «ντέρμπι της Μαδέρα», όπως το έλεγαν. Στα πέντε του χρόνια, ο Κριστιάνο είχε ήδη πάει σε πολλά παιχνίδια με τον πατέρα του. Το ποδόσφαιρο ήταν τα πάντα γι' αυτόν.

Ο Κριστιάνο μύρισε το βραδινό του, που ετοιμαζό-

ταν μέσα, και το στομάχι του γουργούρισε. Τα παιδιά τον χαιρέτησαν περνώντας από μπροστά. Το αγόρι με την μπάλα την άφησε να πέσει στο πόδι του και με άνεση την έστειλε πάλι πίσω στα χέρια του. Κι έπειτα επανέλαβε την κίνηση.

Ο Κριστιάνο πετάχτηκε όρθιος. «Θέλω να παίξω!» φώναξε βγαίνοντας στον δρόμο.

Τα άλλα αγόρια γέλασαν. Ο Αντελίνο Αντράντε, το αγόρι με την μπάλα, τον έσπρωξε πίσω. «Είσαι πολύ μικρός!» του είπε. «Πρέπει να είσαι τουλάχιστον έξι!» φώναξε ένα άλλο αγόρι, και τα υπόλοιπα γέλασαν ξανά, και το γέλιο τους χάθηκε σιγά σιγά καθώς απομακρύνονταν τρέχοντας στην ανηφόρα.

Ο Κριστιάνο γύρισε με βαριά καρδιά στη βεράντα, απογοητευμένος, και κλότσησε τον τοίχο. «Δεν είμαι τόσο μικρός! Είμαι σχεδόν έξι!» είπε και κλότσησε ξανά τον τοίχο. Το σκέφτηκε για μια στιγμή, μετὰ κάθισε, έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες του κι έφτιαξε με τις κάλτσες μια μπάλα. Σηκώθηκε, άφησε την μπάλα να πέσει από τα χέρια του, την άγγιξε απαλά με το επάνω μέρος του ποδιού του και την έστειλε ξανά πάνω για να την πιάσει με το χέρι του. Όπως τα πιο μεγάλα παιδιά. Το έκανε πολλές φορές. Το έκανε μέχρι που το κατάφερε τέλεια κάθε φορά, ακόμα και με τα μάτια κλειστά.

Ξαφνικά άκουσε πίσω του μια σφυρίχτρα. Γύρισε να δει. Ο πατέρας του ανέβαινε τον δρόμο, γυρίζοντας από την Αντορίνια. Τον χαιρέτησε με το χέρι,

άφησε κάτω το σακίδιο που κρατούσε και άνοιξε διάπλατα τα χέρια του, σαν γιγάντιος αετός.

«Μπαμπά!» φώναξε ο Κριστιάνο και έτρεξε στην κατηφόρα για να τον συναντήσει. Όταν έφτασε εκεί, άφησε τον πατέρα του να τον κλείσει στην αγκαλιά του. Δεν υπήρχε πιο όμορφο συναίσθημα από το να βρίσκεται μέσα στην αγκαλιά του πατέρα του. Ο Ζοζέ Ντινίς έσφιξε τον μικρό του γιο δυνατά στο στήθος του· έπειτα είδε τα ξυπόλυτα πόδια του.

«Πού είναι τα παπούτσια σου;»

«Στη βεράντα» είπε ο Κριστιάνο, δείχνοντας πιο ψηλά στον λόφο, εκεί που ήταν το σπίτι τους.

«Πάλι παίζεις μπάλα με τις κάλτσες σου;» ρώτησε ο Ζοζέ Ντινίς χαμογελώντας.

Ο Κριστιάνο έσφιξε τον πατέρα του ακόμα πιο δυνατά. «Έχασα την μπάλα που μου έδωσες» είπε. «Την κλότσησα πολύ δυνατά και έφυγε στην κατηφόρα».

«Ε, έπρεπε να την κυνηγήσεις!» είπε ο πατέρας του χαμογελώντας.

«Την κυνήγησα!» είπε ο Κριστιάνο. «Αλλά χάθηκε μέσα στους θάμνους. Νομίζω ότι έφτασε στην άκρη του βράχου κι έπεσε στον ωκεανό».

Ο Ζοζέ Ντινίς γέλασε και τράβηξε τα χέρι του γιου του από τον λαιμό του· μετά άνοιξε το φερμουάρ του σακιδίου που κρατούσε, έβαλε μέσα το χέρι του και έβγαλε μια γδαρμένη μπάλα. «Για σένα...» είπε σοβαρά, δίνοντάς τη στον μικρό. «Αυτή τη φορά φρόντισε να μην τη χάσεις».

Ο Κριστιάνο, κοκαλωμένος, γούρλωσε τα μάτια. «Μου έφερες καινούρια μπάλα...» ψιθύρισε με δέος.

«Ναι... σαν καινούρια, Κριστιάνο» είπε ο πατέρας του.

Ο Κριστιάνο στριφογύρισε την μπάλα στα χέρια του και περιεργάστηκε κάθε εκατοστό της. «Αλήθεια είναι δική μου;»

«Όχι, την έφερα για το παιδί του γείτονα...» είπε ο Ζοζέ Ντινίς.

«Τι;...» φώναξε ο Κριστιάνο κι άρχισε να κλαίει.

Ο Ζοζέ Ντινίς ένωσε απαίσια. «Σταμάτα, Κριστιάνο! Μην κλαις. Έλα τώρα...» είπε κλείνοντας πάλι τον γιο του στην αγκαλιά του. «Στα αστεία το είπα!»

Ο Κριστιάνο σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον πατέρα του· τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα. Άφησε ένα πνιχτό γέλακι και έχωσε το πρόσωπό του στο ιδρωμένο πουκάμισο του πατέρα του, σκουπίζοντας πάνω του τη μύτη του.

«Βρε συ!» είπε ο Ζοζέ Ντινίς όταν είδε τι είχε κάνει ο γιος του.

Ο Κριστιάνο χαχάνισε και πήρε τρέχοντας την ανηφόρα προς το σπίτι τους, τη στιγμή που η Ντολότες έβγαινε στη βεράντα.

«Μαμά, κοίτα!» φώναξε ο Κριστιάνο και της έδειξε την μπάλα που του είχε δώσει ο πατέρας του. Εκείνη προσπάθησε να του την πάρει, αλλά ο Κριστιάνο τραβήχτηκε. «Είναι δική μου! Πάρε άλλη εσύ!»

Η Ντολότες γέλασε. «Καλά, ελάτε τώρα να φάμε.

Το φαγητό είναι στο τραπέζι και θα κρυνώσει!» είπε η Ντολότες και τράβηξε τον Κριστιάνο μέσα.

Ο Κριστιάνο άφησε κάτω το πιρούνι του. «Χόρτασα». Όλοι κοίταξαν το πιάτο του, που ήταν ακόμα γεμάτο. Η Ντολότες είχε φτιάξει «μπακαλιάου α μπρας», ένα παραδοσιακό πορτογαλικό φαγητό με παστό μπακαλιάρο, πατάτες και χτυπημένα αυγά. Αλλά δεν είχαν αρκετά λεφτά για μπακαλιάρο εκείνη την εβδομάδα, οπότε ήταν *μπακαλιάου* χωρίς το ψάρι, και παρότι ο Κριστιάνο ήταν μόλις πέντε χρονών, καταλάβαινε πότε γέμιζαν το πιάτο του με λαχανικά.

Ο Ζοζέ Ντινίς καθόταν στη μία άκρη του τραπεζιού και η Ντολότες στην άλλη. Τα τέσσερα παιδιά κάθονταν από δύο σε κάθε πλευρά του τραπεζιού. Ο Κριστιάνο δίπλα στον πατέρα του.

«Τελείωσες;» ρώτησε η Ντολότες, προσπαθώντας να κρατήσει ανέκφραστο το πρόσωπό της και ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στον άντρα της.

Ο Κριστιάνο κούνησε το κεφάλι με ενθουσιασμό. Κάτω από το τραπέζι, είχε το δεξί του πόδι πάνω στην καινούρια του μπάλα.

«Αν θέλεις να παίξεις» είπε ο Ζοζέ Ντινίς μασώντας την μπουκιά του, «χρειάζεσαι ενέργεια. Η ενέργεια δεν έρχεται απ' τον αέρα, ξέρεις. Έρχεται όταν τρως τα λαχανικά σου».

«Φάε δυο μπουκιές απ' τις πατάτες σου και δυο

μπουκιές από τα αυγά και πιες όλο το γάλα σου» είπε η Ντολώρας.

Ο Κριστιάνο υπάκουσε και έβαλε στο στόμα του μια πιρουνιά αυγό και πατάτες κι έπειτα άλλη μία. Ήξερε να μετράει και ήξερε τι θα πει *δυο μπουκιές*, οπότε τώρα τα μάγουλά του φούσκωναν από το φαγητό λες και ήταν χάμστερ. Το στόμα του ήταν τόσο γεμάτο, που με δυσκολία μπορούσε να μασήσει.

Η Κάτια προσπάθησε να συγκρατήσει το γέλιο της, αλλά δεν μπορούσε να μην κοιτάξει τον μικρό αδερφό της, και κάθε φορά που το έκανε αυτό, γελούσε. Κι όταν άρχισε εκείνη να γελάει, το ίδιο έκαναν η Έλμα και ο Ούγκο. Η Ντολώρας γύρισε το κεφάλι της αλλού και ο Ζοζέ Ντινίς απλώς χαμογελούσε. Δεν θα βαρεθούμε ποτέ με αυτόν εδώ τον τύπο, σκέφτηκε ο Ζοζέ Ντινίς.

«Εντάξει. Άντε να παίξεις τώρα» είπε.

Με το «άντε» του πατέρα του, ο Κριστιάνο ήταν ήδη στην πόρτα με την μπάλα στα χέρια.

«Μην τη χάσεις κι αυτήν!» είπε ο Ζοζέ Ντινίς κι έτρεξε πίσω από τον γιο του. Όταν έφτασε στον δρόμο, ο Κριστιάνο είχε ήδη διασχίσει μισό τετράγωνο, τρέχοντας στην ανηφόρα και σπρώχνοντας την μπάλα μια με το αριστερό του πόδι και μια με το δεξί. Ήταν πιο γρήγορος από οποιονδήποτε πεντάχρονο είχε δει ποτέ. Και είχε επίσης την κίνηση. Αν και δεν μπορούσαν να αγοράσουν δική τους τηλεόραση, η οικογένεια Αβέιρο ήταν πάντα καλεσμένη σε κάποιου

γειτόνα το σπίτι για να δουν τα παιχνίδια. Και πάντα, την επόμενη μέρα από κάθε αγώνα, ο Κριστιάνο είχε αντιγράψει τις κινήσεις που είχε δει στην τηλεόραση.

Όταν ο Κριστιάνο χάθηκε σε μια στροφή στην ανηφοριά, ο πατέρας του άρχισε να τρέχει γρήγορα πίσω του. Τον έφτασε τελικά τη στιγμή που έστριβε στην οδό Λομπίνιο, εκεί όπου έπαιζαν μπάλα τα μεγαλύτερα παιδιά της γειτονιάς. Έμεινε σε κάποια απόσταση για να μην τον δει ο γιος του.

Τα μεγαλύτερα παιδιά είχαν βάλει σκουπιδοτενεκές για δοκάρια. Ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν. Αντί να κάτσει στην άκρη και να βλέπει τους άλλους, ο Κριστιάνο άφησε την μπάλα από τα χέρια του και την κλότσησε ψηλά, πάνω από τα κεφάλια των παιδιών. Η μπάλα χτύπησε τον έναν κάδο με δύναμη, τον πέταξε κάτω και μετά κύλησε αργά μέσα στο πρόχειρο τέρμα. Ο Κριστιάνο σήκωσε τα χέρια του στον αέρα και άρχισε να τρέχει στον δρόμο με τρελή χαρά.

Τα μεγαλύτερα παιδιά κοίταζαν με ανοιχτό το στόμα και γέλαγαν. Το ίδιο έκανε και ο Ζοζέ Ντινίς στην κρυψώνα του. Ο Κριστιάνο έτρεξε προς το τέρμα και πήρε την μπάλα του. Μετά πέρασε από μπροστά τους. Κι όταν έφτασε στον Αντράντε, το αγόρι που τον κορόιδευε νωρίτερα, χαμογέλασε θριαμβευτικά. Έπειτα πήρε πάλι καμαρωτός την κατηφόρα προς το σπίτι του. Ο Ζοζέ Ντινίς τον έφτασε και άρχισε να περπατάει δίπλα του, ενώ ο Κριστιάνο σήκωσε το κεφάλι προς τον πατέρα του με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Ευχαριστώ για την μπάλα, μπαμπά» είπε. Ο Κριστιάνο ήταν ήδη ψηλός για την ηλικία του, και ο Ζοζέ Ντινίς έβαλε το χέρι του στους ώμους του γιου του και τον έσφιξε. «Καλό σουτ...» είπε ανέκφραστα, προσποιούμενος ότι δεν είχε εντυπωσιαστεί και τόσο.

«Ευχαριστώ...» είπε ο Κριστιάνο, κάνοντας κι αυτός τον αδιάφορο.

Προχώρησαν χωρίς να μιλάνε για λίγη ώρα. Αλλά ο Ζοζέ Ντινίς δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο. «Κοροϊδευόμαστε τώρα;» είπε ο Ζοζέ Ντινίς. «Ήταν εκπληκτικό το σουτ!» Και έσφιξε πιο δυνατά μέσα στην αγκαλιά του τον γιο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, την άνοιξη της χρονιάς που ο Κριστιάνο Ρονάλντο έγινε έξι χρονών, τεντώθηκε στο κρεβάτι του και έπαιξε την μπάλα στην άκρη των ποδιών του. Άκουσε τη μητέρα και τον πατέρα του να μαλώνουν στην κουζίνα. Ο πατέρας του είχε πιει πάλι. Κόντευε η ώρα για το βραδινό, και η μητέρα του ετοίμαζε το φαγητό. Τσακώνονταν συνέχεια για τα λεφτά. Η μαμά του ικέτευε τον μπαμπά του να σταματήσει να πίνει. Τα περισσότερα χρήματα που έβγαζε δουλεύοντας ως κηπουρός και ως φροντιστής της ομάδας τα ξόδευε στο ποτό. Ο μισθός της μαμάς του πήγαινε στο φαγητό και στους λογαριασμούς – αλλά δεν έφτανε ποτέ. Δούλευε από το πρωί έως το βράδυ καθαρίζοντας ξένα σπίτια. Δούλευε σκληρά και έκανε ό,τι της επέτρεπαν οι δυνάμεις της για να προσφέρει στην οικογένειά της όλα όσα μπορούσε. Αλλά ο πατέρας του δεν ήταν σε θέση να αλλάξει.

Ο πατέρας του μονίμως υποσχόταν ότι θα πάψει να πίνει, αλλά δεν μπορούσε να τηρήσει την υπόσχεσή του. Ήταν θλιβερό. Γινόταν χάλια όταν έπινε, και τον

Κριστιάνο τον ενοχλούσε πολύ αυτό. Όταν έβλεπε έτσι τον πατέρα του, ήξερε ότι δεν ήταν ο εαυτός του. Αγαπούσε τον πατέρα του και ήλπιζε ότι θα σταματούσε την κακή του συνήθεια. Ακόμα και σε αυτή τη νεαρή ηλικία, ήξερε ότι αυτό έκανε κακό στην υγεία του πατέρα του. Έβλεπε την απελπισία στα μάτια του και ένιωθε κι εκείνος απελπισμένος και αμήχανος, γιατί δεν μπορούσε να τον βοηθήσει.

Ορκίστηκε ότι δεν θα έπινε ποτέ τίποτα που να περιέχει αλκοόλ. Ούτε ποτήρι. Ούτε σταγόνα. Ποτέ.

Τον ενοχλούσε που ήταν φτωχοί. Ήξερε ότι υπήρχε τρόπος να ξεφύγουν. Αν και ποτέ δεν πεινούσαν, ήξερε ότι υπήρχαν άνθρωποι που είχαν πάντα περισσότερο φαγητό στο τραπέζι τους από όσο χρειάζονταν και ποτέ δεν είχαν τον φόβο ότι θα μείνουν με το στομάχι άδειο. Έτρωγαν ό,τι τους άρεσε, όποτε τους άρεσε. Κοιμόνταν σε ωραία κρεβάτια, σε μεγάλα σπίτια, όπου δεν έμπαινε η βροχή. Σίγουρα υπήρχε τρόπος να ξεφύγουν. Αλλά πώς; Το να βλέπει τους γονείς του, τον αδερφό και τις αδερφές του να υποφέρουν του προκαλούσε μεγάλο πόνο. Ορκιζόταν ότι μια μέρα θα μεγάλωνε και θα τα άλλαζε όλα αυτά. Θα ζούσαν όλοι τους σε όμορφα σπίτια. Η μαμά και ο μπαμπάς του θα ήταν ευτυχισμένοι και θα σταματούσαν τους καβγάδες. Ο πατέρας του θα ξεπερνούσε το πρόβλημά του με το ποτό και θα ήταν επιτέλους ένας ευτυχισμένος, νηφάλιος και υγιής άνθρωπος.

Έπρεπε να βρει τρόπο για να ξεφύγουν. Έτρεξε

στο παράθυρο και κοίταξε στον δρόμο μπροστά στο σπίτι, καθώς η γνωστή παρέα με τα μεγαλύτερα παιδιά ανέβαιναν τη Ρούα Κίντα Φαλκάο προς το Λομπίνιο. Έτρεξε πίσω στο κρεβάτι του, στην άλλη άκρη του δωματίου, άρπαξε την μπάλα του και γύρισε γρήγορα πάλι στο παράθυρο.

Μύρισε το δυνατό άρωμα του μάρραθου και του λάχανου που ερχόταν από την κουζίνα στο δωμάτιό του και ήξερε ότι ήταν θέμα χρόνου μέχρι να τον φωνάξει η μητέρα του. Δεν ήθελε να φάει. Ήθελε να παίξει. Το παιχνίδι τον έκανε πάντα να νιώθει ευτυχισμένος. Έπρεπε λοιπόν να βρει έναν τρόπο να δραπετεύσει – έναν τρόπο να ξεχάσει την απελπισία και τις σκιές. Ο δρόμος ήταν φωτεινός και τον καλούσε έξω. Τα παιδιά ήταν σκληρά, αλλά κι αυτός ήταν σκληρός. Το παιχνίδι στον δρόμο ήταν η απόλυτη ευτυχία – μια νησίδα χαράς. Μπορούσε να παίζει εκεί έξω για ώρες και να ξεχνάει πόσο δύσκολη ήταν η ζωή στο σπίτι.

«Έλμα! Κάτια! Ελάτε να ετοιμάσετε το τραπέζι! Ούγκο! Κριστιάνο! Ελάτε να βοηθήσετε! Το φαγητό κοντεύει!» φώναξε η μάνα του ανακατεύοντας την κατσαρόλα.

Ο Κριστιάνο ήταν ήδη ο μισός έξω από το παράθυρο όταν η μητέρα του φώναξε το όνομά του, και είχε ήδη φτάσει στον δρόμο προτού καν εκείνη καταλάβει ότι δεν ήταν πια στο σπίτι.

«Μαμά, ο Κριστιάνο έφυγε απ' το παράθυρο με την μπάλα του πάλι» της πρόφτασε η Κάτια.

«Πάω να τον φέρω πίσω» είπε ο Ούγκο ορμώντας προς την πόρτα.

«Ούγκο, περίμενε!» είπε η Ντολόρες.

Ο Ούγκο σταμάτησε και γύρισε υπάκουα, χωρίς να καταλαβαίνει ακριβώς τον λόγο. «Γιατί;»

«Άσ' τον. Όταν παίζει μπάλα, είναι χαρούμενος. Θα τον φέρω εγώ πίσω μετά το φαγητό» είπε δίνοντας μια στοίβα βαθιά πιάτα στις αδερφές του.

Ο δρόμος είχε τα χάλια του όλα τα χρόνια που τον θυμόταν ο Κριστιάνο: λακκούβες εδώ κι εκεί, οι «υπογραφές» διαφόρων συμμοριών του Σάντο Αντόνιο στους τοίχους. Ο Κριστιάνο είχε τον αγαπημένο του τοίχο, όπου έκανε προπόνηση στα σουτ. Ήταν λίγο πιο πάνω από το σπίτι του. Άρχισε την καθημερινή του ρουτίνα – σουτάρε την μπάλα στον πέτρινο τοίχο με το δεξί του πόδι, έκανε κοντρόλ με το αριστερό, την έφερε πάλι στο δεξί, τη σήκωσε με δεξιoteχνία και την άφησε να προσγειωθεί στο κεφάλι του.

Δεν έδωσε σημασία στα αγόρια που ανέβαιναν τον λόφο πηγαίνοντας για το δικό τους παιχνίδι. Ο Αντράντε σταμάτησε για να δει τι έκανε. Ο Κριστιάνο τούς είδε με την άκρη του ματιού του και έπιασε την μπάλα. «Ε! Ξέρετε κάτι; Είμαι έξι πια! Περιμένετε!» Έτρεξε στην ανηφόρα, φέρνοντας την μπάλα με γρήγορες κινήσεις από το δεξί στο αριστερό του πόδι. Όταν έφτασε δίπλα στα άλλα παιδιά, ισορρόπησε την μπάλα στην επάνω πλευρά του δεξιού του παπουτσιού, την έστειλε με ένα απαλό σπρώξιμο στο αριστερό και

αμέσως την πέταξε στον αέρα, όπου τη σταμάτησε με το κεφάλι. «Είμαι μεγάλος τώρα!» είπε.

«Τι μας λες, ρε Κριστιάνο;» είπε ο Αντράντε.

Ο Κριστιάνο χαμογέλασε μέχρι τα αυτιά. «Είπες ότι θα μπορώ να παίξω όταν θα είμαι έξι χρονών. Ε, είμαι έξι».

Όλα τα παιδιά γέλασαν.

Ο Αντράντε τούς έκανε νόημα να σωπάσουν. «Πολύ ωραία αυτά τα κόλπα που έκανες πριν» είπε παίρνοντας την μπάλα από τον Κριστιάνο. «Προπονείσαι, βλέπω».

«Κάθε μέρα. Αν μου ξεφύγει, κατρακυλάει τον λόφο και δεν την ξαναβρίσκω» είπε. «Έως τώρα δεν μου έχει ξεφύγει». Ένωθε πως ήταν στον Παράδεισο. Ο αρχηγός της παρέας είχε μόλις πει ότι ήταν αρκετά καλός για να παίξει.

«Ναι, αλλά εμείς είμαστε εννέα χρονών τώρα...» είπε ο Αντράντε και του πέταξε πίσω την μπάλα. «Έλα πάλι όταν θα γίνεις εννέα».

Τα παιδιά γέλασαν και συνέχισαν τον δρόμο τους.

Ο Κριστιάνο ένιωσε να κοκκινίζει και μέσα του άρχισε να βράζει. Αν και ήταν μόνο έξι χρονών, ήξερε ότι δεν θα τους έφτανε ποτέ στην ηλικία. Έπρεπε να τους κοντράρει τώρα. Άφησε την μπάλα να πέσει χωρίς να πάρει τα μάτια του από τα μεγαλύτερα παιδιά. Ενστικτωδώς κλότσησε την μπάλα, η οποία έφυγε σφαίρα προς την ανηφόρα και βρήκε τον Αντράντε στην πλάτη.

Όλα τα παιδιά σταμάτησαν κι άρχισαν να κοιτάζονται, περιμένοντας να δουν τι θα έκανε ο Αντράντε.

Ο Αντράντε γύρισε αργά αργά.

Ο Κριστιάνο έμεινε στη θέση του. «Όταν θα είμαι εννέα, εσείς θα είστε δώδεκα και θα μου πείτε πάλι το ίδιο!» φώναξε.

Τα μάτια του Αντράντε στένεψαν, σαν να επρόκειτο να εκραγεί από τον θυμό του. Αλλά εκείνος γέλασε. Γέλασε τόσο πολύ, που έπεσε κάτω. Τα άλλα παιδιά άρχισαν κι αυτά να γελάνε. Ο Αντράντε πήρε την ταλαιπωρημένη μπάλα του Κριστιάνο και την έστειλε πίσω στο εξάχρονο αγόρι. Ο Κριστιάνο κοντρόλαρε την μπάλα άψογα, με το εσωτερικό του ποδιού του.

«Εντάξει, Κριστιάνο!» φώναξε ο Αντράντε. «Είσαι έξι! Λοιπόν, βοήθησέ μας να νικήσουμε!» Μόλις είπε αυτό, γύρισε και συνέχισε τον δρόμο του προς την οδό Λομπίνιο.

Ο Κριστιάνο στεκόταν παγωμένος στη μέση του δρόμου, κρατώντας την μπάλα στο στήθος του. Ήξερε τον Αντράντε όλα αυτά τα χρόνια. Οι οικογένειές τους έμεναν στον ίδιο δρόμο. Τον ήξερε ως το παιδί που περνούσε μπροστά από το σπίτι του κάθε μέρα πηγαίνοντας να παίξει μπάλα. Νόμιζε ότι ονειρεύεται. Δηλαδή τώρα τον είχαν καλέσει να παίξει μαζί τους;

Πιο ψηλά στον λόφο, ο Αντράντε γύρισε λίγο το κεφάλι καθώς προχωρούσε. «Τι θα γίνει, θα έρθεις;»

Ο Κριστιάνο πήρε μια βαθιά ανάσα, σκούπισε τα δάκρυα που ανέβαιναν σχεδόν πάντα στα μάτια του

όταν ένιωθε έντονα συναισθήματα και έτρεξε προς τα πάνω. Πρόλαβε τα γειτονόπουλά του λίγο πριν στρίψουν στον επόμενο δρόμο. Ο Αντράντε χαμογέλασε και πέρασε το χέρι του στους ώμους του Κριστιάνο. «Ωραίο σουτ!» είπε. Γέλασαν και οι δύο· έστριψαν στην επόμενη γωνία και βρέθηκαν στην οδό Λομπίνιο.

Τα άλλα παιδιά τούς περίμεναν. Στέκονταν κοντά σε κάτι παλιά τούβλα που ήταν τα δοκάρια. Κάνα δυο είχαν αρχίσει να παίζουν πάσες μεταξύ τους. Όταν έφτασε η ομάδα του Αντράντε, όλοι σταμάτησαν. Όλα τα παιδιά της άλλης ομάδας ήταν τουλάχιστον δώδεκα χρονών. Η καρδιά του Κριστιάνο χτυπούσε δυνατά... Τα δωδεκάχρονα τον φόβιζαν.

«Ε, δεν θέλουμε να παίζουμε με μπέμπηδες!» είπε ένα αγόρι που το έλεγαν Γκόμες, δείχνοντας τον Κριστιάνο.

Ο Κριστιάνο έσφιξε τις γροθιές του. Ήθελε να του πετάξει κάτι. Αλλά μετά θα τον πλάκωναν στο ξύλο και δεν το ήθελε αυτό. Οπότε κράτησε το στόμα του κλειστό.

«Ο Κριστιάνο δεν είναι μπέμπης πια, Βαγκαμπούντο!» του φώναξε ο Αντράντε. «Το καλό που σου θέλω, έχει τον νου σου!» Μετά γύρισε στον Κριστιάνο. «Κάτσε στο κέντρο και αν έρθει η μπάλα σε σένα, βρες έναν από εμάς για να του την πασάρεις».

«Ξέρω να παίζω» είπε ο Κριστιάνο πηγαίνοντας στη θέση του.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ο τερματοφύλακας

της άλλης ομάδας σούταρε την μπάλα, η οποία αναπήδησε στον Αντράντε και έφτασε στα πόδια του Γκόμες. Ο Κριστιάνο έτρεξε προς το μέρος του, την έκλεψε και με άψογο στιλ την έστειλε στον Αντράντε· αυτός έκανε έναν ελιγμό και σούταρε προς το τέρμα, στέλνοντας την μπάλα λίγο έξω από το αριστερό δοκάρι.

«Όχι, ρε γαμώτο!» είπε ο Κριστιάνο κουνώντας το κεφάλι. Ο Αντράντε πέρασε δίπλα του. «Μη σε νοιάζει, θα έχουμε κι άλλη ευκαιρία». Τότε είδε το πρόσωπο του Κριστιάνο: ήταν όλο πίκρα και θυμό, με δάκρυα στα μάτια.

«Γιατί το έχασες; Ήταν τέλεια πάσα!»

«Ωραία, το έχασα. Παιχνίδι είναι...» είπε ο Αντράντε. «Ηρέμησε!»

«Ήρεμος είμαι!»

«Ναι, το βλέπω στα μούτρα σου» απάντησε εκνευρισμένος ο Αντράντε. «Δηλαδή εσύ θα τα κατάφερνες καλύτερα;» ψιθύρισε μέσα απ' τα δόντια του.

«Βάλε με μπροστά να δεις!»

Τα δυο παιδιά κάρφωναν με τα μάτια το ένα το άλλο. Όλα τα άλλα αγόρια στέκονταν ολόγυρα και κοίταζαν χαμογελώντας.

«Μπροστά; Νομίζεις δηλαδή ότι θα παίξεις καλύτερα εκεί;»

«Καλύτερα από σένα!» απάντησε ο Κριστιάνο. Και το εννοούσε.

Ο Αντράντε τον κοίταξε έντονα. «Ωραία. Αλλάζουμε θέσεις, κύριε φουνταριστέ!» είπε.

Καθώς επέστρεφε στο σπίτι, ο Κριστιάνο γύρισε προς τον Αντράντε με ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη. Ο Αντράντε κούνησε το κεφάλι. «Έξι χρονών» είπε. «Δεν θέλω να σκέφτομαι τι θα κάνεις όταν θα πας εννέα!» Σταμάτησαν μπροστά στο χαμόσπιτο του Κριστιάνο. Ο Κριστιάνο τού έκλεισε το μάτι: «Θέλω να παίξω στη Ρεάλ Μαδρίτης».

«Και ποιος δεν θέλει;» του είπε ο Αντράντε. Τα δυο αγόρια γέλασαν, και ο Αντράντε χτύπησε τον Κριστιάνο στην πλάτη και του ανακάτεψε τα μαλλιά. Ο Κριστιάνο πήγε προς την πόρτα του σπιτιού· στη βεράντα στεκόταν η μητέρα του και τον περιέμενε.

«Γιατί άργησες τόσο;»

«Έπαιζα μπαλίτσα, μαμά» είπε εκείνος.

«Έπαιζες με τον Αντελίνο Αντράντε και τα μεγαλύτερα παιδιά;» ρώτησε η μητέρα του κοιτάζοντας τα χαμίνια της γειτονιάς, καθώς σκόρπιζαν πηγαίνοντας ο καθένας προς το σπίτι του. Έβαλε το χέρι της στους ώμους του μικρού της γιου και τον έσφιξε πάνω της. Ήταν ήδη ψηλός για την ηλικία του· θα χρειαζόταν καινούρια παπούτσια σύντομα.

«Όλοι είναι μεγαλύτεροι από μένα, μαμά» είπε αυτός τραβώντας την προς το πρόσωπό του και φιλώντας τη στο μάγουλο. «Νικήσαμε» συνέχισε. «Έβαλα δύο γκολ». Φαινόταν κάπως λυπημένος.

«Καταπληκτικό!» είπε η μητέρα του.

Ο Κριστιάνο σήκωσε τους ώμους απογοητευμένος. «Ήθελα να κάνω χατ τρικ» είπε.